

Évközi 31. vasárnap

1Tesz 2,7-13

„Életünket is nektek akartuk adni”

⁷Bár mint Krisztus apostolai követelményekkel állhattunk volna elő, mégis olyan szelíden viselkedtünk körötökben, mint a gyermekét dajkáló anya. ⁸Annyira közel álltatok szívóinkhoz, hogy nemcsak Isten evangéliumát, hanem életünket is nektek akartuk adni. ⁹Ennyire megszerettünk benneteket! Emlékezhettek, testvérek, fáradozásunkra és kemény munkánkra. Éjjel-nappal dolgoztunk, hogy senkinek se legyünk terhére. Így hirdettük nektek az Isten evangéliumát. ¹⁰Tanúk vagytok rá, ti és az Isten, milyen szentül, becsületesen és feddhetetlenül éltünk köztetek, amikor hívők lettetek. ¹¹Azt is tudjátok, hogy mint apa a gyermekét, egyenként intettünk, buzdítottunk és kértünk benneteket, ¹²éljetez méltóan ahhoz az Istenhez, aki meghívott titeket dicsőséges országába.

¹³Szüntelenül hálát adunk Istennek, hogy amikor az Isten szavát hallottátok tőlünk, nem úgy fogtátok fel, mint emberi tanítást, hanem mint az Isten szavát, ahogy valóban az is. Bennetek is hatékonyak bizonyul, akik hittetek.

A tesszalónikai egyházban Pál mellett Szilvánusz és Timóteus is jelentős munkát végzett. Feltételezhetjük, hogy a levél sem pusztán Pál szellemi terméke, hanem hárman közösen írták. A levélből nem egy hierarchikus egyházkép bontakozik ki, amely szerint a vezető felette áll az egyházközségnek, hanem olyan, ahol az apostol és a tesszalónikai hívek kapcsolata egyenrangú és az emberek bensőséges bizalmán alapul. Pál kiöntötte lelkét a híveinek, a tesszalónikaiak pedig megbíztak Pálban.

A korabeli rabbik szokása szerint az apostol sátorkészítő volt, és ebből a munkából élt. Feltehetően saját sátorkészítő műhelyét használta fel missziós célra az egyházközségben. Ezzel megőrizte függetlenségét, mégis jelentős érzelmi kapcsolatot alakított ki, melyet a gondoskodó anya képével ír le (7. v.). Annak ellenére, hogy ekkora volt a bizalom az apostolban, ezt a kötődést nem használta ki arra, hogy eltartassa magát a közösséggel, hanem keményen dolgozott a fennmaradásért. A saját kifogástalan és értékes munkás élete lett a példa a megtérített és megkeresztelt keresztények számára (10. v.). A megtérés után a morális követelményeket betartó életmódváltoztatás legalább akkora energiát követelt az apostoltól, mint a teológiai meggyőzés. A megtérteket új

életformára kellett rábeszélni, és meg kellett változtatni eddigi megszokott életvitelüket. Pál ebben a tekintetben követte a zsidó szokásokat, ugyanis, az eltérő teológiai nézetek eltérő vallási és morális gyakorlatot eredményeztek. Az a bensőséges kapcsolat és kötődés, amely Pál és a közössége között létrejött, modellje lett a hívek egymáshoz való kötődésének is. Erre azért volt szükségük, mert megtérésük kiragadta őket a hellén városi élet mindennapjaiból. Korábbi pogány barátaikkal, ismerőseikkel és rokonaikkal kialakított kapcsolatuk krízisbe került. Ennek egyik oka, hogy az új vallási meggyőződés azt is jelentette, hogy megkérdőjelezi az eddigi életüket, és azoknak az életmódját is, akikkel eddig harmonikus volt az együttélésük.

Az új keresztény világszemlélet első lépésben a keresztényeket arra készítette, hogy gondolják végig az addigi megszokott életüket. Ennek következménye a hellenista városi életmód kritikája, valamint automatizmusainak megkérdőjelezése. A tesszalónikai keresztények és a többi keresztény csoport is tudatos és kritikus csoporttá alakultak. Feloldódtak a társadalmi kötöttségek rabszolgák és szabadok között. A szegények és gazdagok közös életcél találtak maguknak és más életet kezdtek élni. A heti vagy napi rendszerességgel szervezett vallásos összejövetelek új közösséget és személyi kapcsolatokat teremtettek a város eddig egymásnak ismeretlen polgárai között. A közösség új kapcsolatrendszerre tett szert, és természetesen vissza kellett verniük a pogányok részéről érkező negatív kritikákat is. Ez azt jelentette, hogy meg kellett védeniük nemcsak eszményeiket, hanem tagjaikat is.

Pál nem saját közösségének tekintette az egyházközségeket, hanem Isten vándorló népének, akinek nem a saját tanítását, hanem Isten tanítását adta át. Az élő keresztény közösség most is hasonlóan működik. Átrendezi az emberi kapcsolatokat és a tagok spontán védelmezni kezdik egymást, mert a közös hit rokoni érzelmekhez hasonlót épít ki a hívek között.